

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ШЕСТОПАЛОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(SHESTOPALOVA v. UKRAINE)
(Заява № 55339/07)

Стислий виклад рішення від 21 грудня 2017 року

У період з 2004 до 2006 року заявниця була головою Центру по обслуговуванню одиноких, непрацевдатних та малозабезпечених громадян Управління праці, соціального захисту та житлових субсидій Мелітопольської міської Ради (далі – Центр). 21 квітня 2006 року її було звільнено під час реорганізації Центру.

У травні 2006 року заявниця звернулася до Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області (далі – Мелітопольський суд) з цивільним позовом про поновлення на роботі, виплату заборгованості із заробітної плати та відшкодування моральної шкоди. Мелітопольський суд відхилив позов заявниці, апеляційний суд Запорізької області залишив без змін це рішення. Заявниця звернулася до Верховного Суду України (далі – ВСУ), який скасував зазначені рішення та передав справу до Мелітопольського суду на новий розгляд в порядку адміністративного судочинства.

Розглянувши позов заявниці в порядку адміністративного судочинства Мелітопольський суд, відмовив у його задоволенні з тих самих причин. Розглянувши апеляційну скаргу заявниці Дніпропетровський апеляційний адміністративний суд вказав у своєму рішенні, що справа мала розглядатись в порядку цивільного судочинства, оскільки заявниця не була державним службовцем. Вищий адміністративний суд України (далі – ВАСУ) залишив це рішення без змін. Заявниця намагалась ініціювати нове провадження у порядку цивільного судочинства, проте безуспішно.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилася за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що національні суди порушили її право на доступ до суду, не розглянувши по суті її позов про поновлення на роботі.

Європейський суд у цій справі дійшов висновку, що заявниця була позбавлена права на доступ до суду всупереч положенням пункту 1 статті 6 Конвенції. Європейський суд, серед іншого, вказав, що національні суди надавали заявниці суперечливі роз'яснення щодо юрисдикції, відповідно до якої позов заявниці підлягав розгляду в судах України. Крім цього, Європейський суд звернув увагу на те, що ВАСУ не виконав рішення ВСУ щодо розгляду позову заявниці в рамках процедури адміністративного судочинства.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Приєднує* до суті попередні заперечення Уряду;
2. *Оголошує* заяву прийнятною у частині, що стосується права на доступ до суду, та непринятною щодо решти скарг;
3. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо права заявниці на доступ до суду і тому відхиляє попередні заперечення Уряду;
4. *Постановляє*
 - (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 1 500 євро (одна тисяча п'ятсот євро) моральної шкоди та 15 євро (п'ятнадцять євро) компенсації судових та інших витрат, ці суми мають бути конвертовані в українські гривні за курсом на день здійснення платежу;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».